

Mẹ Mìn

Thuở nhỏ tôi thường nghe hai chữ “Mẹ Mìn” mỗi lần mẹ tôi hay những người hàng xóm lớn tuổi nói cho bọn nhỏ biết là phải cẩn thận lúc đi học, lúc đi chơi ra ngoài đường là phải để ý kẻo bị “mẹ mìn” bắt. Thỉnh thoảng cũng nghe – cũng từ các cụ - rằng: ở xóm A có trẻ bị mẹ mìn bắt cóc, khu B có mẹ mìn bắt trẻ con để đem đi bán. Chỉ nghe thế thôi chứ chưa bao giờ biết một trường hợp cụ thể nào “mẹ mìn bắt cóc trẻ em”. Khi lớn lên đọc báo thì thỉnh thoảng trên các mục “xe cán chó, chó cán xe” thấy có đăng tin “mẹ mìn bắt cóc trẻ em” ở đâu đó nơi Sài Gòn Gia Định nghe xa xôi lắm. Về hai chữ “Mẹ Mìn” thì tôi chỉ hiểu được chữ “Mẹ”, còn chữ “Mìn” là gì thì tôi chẳng hiểu. Theo nghĩa thông thường có trong các cuốn tự điển thì “Mìn” được phiên âm từ tiếng Pháp là “Mine” ngoài nghĩa là hầm mỏ, còn có nghĩa là chất nổ như tôi thường nghe “gài mìn, chôn mìn, đặt mìn (ví dụ: việt cộng đặt mìn trên quốc lộ 4...Nga gài mìn khi rút quân khỏi thành phố Barhmut...). Không biết vì duyên cớ gì mà chữ “Mìn” dính liền với chữ “Mẹ”. Có một điều tôi hiểu thêm từ hai chữ này là quý bà quý mẹ chính là người đi bắt cóc trẻ con. Không nghe thấy “Cha Mìn” hay “Ông Mìn”. Có lẽ “quý Mẹ” có nhiều ngón nghề hơn “quý Cha”.

Mẹ mìn bắt cóc trẻ em để đem đi bán. Bán cho ai và để làm gì thì qua báo chí, có trường hợp như sau: Bắt cóc trẻ con để bán cho những người chuyên hành nghề “ăn xin”. Khi trẻ con vào tay những “hành khất” thì chúng làm cho đứa trẻ có một số thương tích trên người, hóa trang để thay đổi hình dạng bên ngoài rồi dắt hoặc ẵm theo đi lang thang vào các chợ hay những khu đông người để xin ăn. Những đứa trẻ này được nuôi ăn “đủ ồm” “đủ bệnh” thì bọn này mới kiếm được nhiều tiền. Các “Mẹ Mìn” đi bắt trẻ con thường dùng chiêu dụ dỗ cho bánh cho kẹo hoặc dụ đi xem cái này coi cái nọ mà bọn trẻ nghe thích để đưa chúng ra khỏi

khu vực gần nhà, cuối cùng lọt vào bẫy rồi bị mang đi nơi khác. Cũng trong mục “xe cán chó, chó cán xe” thường có những hàng chữ rao tìm trẻ lạc, có người tìm ra nhưng cũng có người không bao giờ tìm được. Không riêng gì tại Việt Nam ta mà ngay tại xứ Cờ Hoa này, những tờ posters “tìm trẻ mất tích” “tìm người mất tích” thấy dán nhan nhản ở các nơi công cộng, có người trẻ và cả người lớn sau một thời gian bị bắt cóc (kidnap) tìm lại được. Có người không bao giờ tìm lại được hoặc có người khi tìm được thì đã chết. Ở xứ Cờ Hoa không nghe nói tới người bắt cóc (kidnaper) là đàn ông hay đàn bà, có nghĩa là ông hay bà đều có thể là thủ phạm.

Trở lại chuyện ở Việt Nam, tôi biết có một vụ bắt cóc gây dư luận xôn xao ở Sài Gòn cuối năm 1977. Đó là vụ con trai của bà nghệ sĩ Kim Cương bị bắt cóc. Người thực hiện vụ bắt cóc không phải “Mẹ Mìn” mà là “Cha Mìn”. Số là sau khi dò la được nơi con trai của bà Kim Cương học ở nhà trẻ Vườn Hồng, quận ba, bọn bắt cóc vào bắt em Trần Trọng Gia Vinh, 4 tuổi ngay trong lớp rồi biến, sau đó liên lạc với bà Kim Cương đòi tiền chuộc 100 cây vàng, sau hạ xuống còn 20 cây. Lấy được vàng rồi, “Cha Mìn” đem bé Vinh thả trước bưu điện Sài Gòn. Trong thời gian gần nửa thế kỷ tại Việt Nam đã diễn ra hàng nghìn vụ bắt cóc trẻ em, để đòi tiền cũng có, để về làm người ở cũng có, để bán qua Tàu qua Miên cũng có, để huấn luyện chuyển ma túy cũng có và nhiều lý do khác nữa...

Đúng 46 năm, sau vụ bắt cóc con trai bà Kim Cương do “Cha Mìn” thực hiện, một vụ bắt cóc vừa diễn ra tại giữa thủ đô nước cộng hòa xã nghĩa do một “Cha Mìn” “tự biên tự diễn” để muốn ăn trọn một mình. Theo báo chí và các trang mạng xã hội ngoài luồng cho biết: Thượng úy công an nhân dân Nguyễn Đức Trung 31 tuổi, thuộc đội tham mưu phòng cảnh sát giao thông tỉnh Vĩnh Phúc đã bắt cóc một trẻ em 7 tuổi để đòi tiền chuộc 15 tỷ chiều ngày 14

tháng 8 – 2023 và đã bị bắt ngay hôm sau, ngày 15 tháng 8. Việc bắt cóc diễn ra tại thủ đô Hà Nội khiến dư luận rất xôn xao. Báo ngoài luồng và các trang mạng xã hội đều đưa bằng chứng xác nhận Nguyễn Đức Trung là cảnh sát đang phục vụ tại tỉnh Vĩnh Phúc nhưng khi công an Hà Nội khi mở cuộc họp báo về vụ này thì ông Nguyễn Thanh Tùng, phó giám đốc công an Hà Nội nói rằng *“những tin tức loan ra như thế là không chính thống”, chỉ có tin do tôi đưa ra mới là chính thống*”. Ông ta nói thêm: *“Nguyễn Đức Trung là một kẻ không có công ăn việc làm nên mới đi bắt cóc để tống tiền...”*. Trong khi đó báo chí của đảng cũng được lệnh phải “im tiếng”, phe lờ tin này cho đến khi dư luận ào ào tố cáo thì công an Hà Nội thấy không thể nào che giấu được nữa mới “khai báo thành thật” nhưng lại đổ thừa cho Nguyễn Đức Trung là “không báo thành thật”. Ở đây cần bình loạn thêm: ông Nguyễn Đức Trung làm việc tại “đội tham mưu” mà theo định nghĩa của nhà xuất bản khoa học xã hội 1994: tham mưu là: *“Dự vào việc đặt kế hoạch”*. Có lẽ ông Nguyễn Đức Trung là người đã từng “đặt kế hoạch” cho công an đi bắt dân, đàn áp dân...thì nay ông đã tham mưu cho mình bằng cách lái “xe con” từ tỉnh Vĩnh Phúc để xuống thủ đô với đoạn đường 60 cây số xuyên qua đường cao tốc CT05 trong thời gian 80 phút để thi hành kế hoạch “mình đã tham mưu cho mình”. Phó giám đốc công an Hà Nội Nguyễn Thanh Tùng nói ông Nguyễn Đức Trung là kẻ không nghề nghiệp, túng quần nhưng quên nói thêm rằng là ông Trung có xe con để lái! Vì vậy ở Việt Nam, báo chí ngoài luồng và các mạng xã hội đều phán “công an Hà Nội giấu đầu lòi đuôi” là như vậy.

Chuyện bắt cóc ở Việt Nam không phải là chuyện gì đặc biệt vì nó xảy ra rất thường. Chuyện rùm beng ở đây là chuyện công an muốn che giấu nhân thân của tội phạm là “công an nhân dân” thành kẻ lang thang vô nghề nghiệp để giữ đẹp cho bộ mặt của

công an tức là bộ mặt của chính quyền không bị lem luốt và hôi thối. Theo lẽ thường, càng giấu kín đến khi khui ra nó lại càng thối thêm...và mùi hôi càng bay xa hơn...

Chuyện công an nhân dân ức hiếp người dân, ăn cắp ăn trộm xảy ra nhan nhản nhưng giới chức công an lại tìm cách giấu giếm vì sợ mất uy tín với nhân dân (công an mà cũng có uy tín?). Cả cái đảng cộng sản còn không có chút uy tín nào huống hồ một bộ phận chuyên đàn áp quần chúng thì “uy tín” là cái quái gì mà sợ mất chứ? Nhân chuyện công an bắt cóc trẻ em này khiến nhớ hơn mười năm trước một công an nhân dân ở Cần Thơ cấu kết với bọn lưu manh để bắt cóc một phụ nữ để đòi tiền chuộc và mới chưa đầy hai tháng nay, ba công an nhân dân khác của thủ đô Hà Nội xách súng đi bắt trộm dê của nhân dân. Bản chất đã xấu rồi, xấu thêm, bỉ ổi thêm tí nữa e cũng chẳng hề hấn gì.

Vậy mà, hôm 8 tháng 8, trước vụ công an bắt cóc trẻ em 6 hôm, ông bộ trưởng công an tên Tô Lâm, người từng sang Anh để xem thịt bò giát vàng 50 nghìn đô chủ trì một cuộc họp cấp cao ngành công an đã chỉ thị *“làm thế nào để nhân dân khi ngủ hoặc đi ra ngoài mà không cần phải khóa cửa...”*. Chỉ một lời nói ngắn gọn mà nhân dân trăm triệu đã thấy được cái gọi là *“thiên đường hạ giới”* sắp sửa vung vãi xuống mảnh đất hình chữ S. Trên thế gian này chưa có một lãnh tụ quốc gia nào – dù lớn hay bé – dám bảo dân *“ngủ đừng đóng cửa, đi vắng đừng khóa cửa...”*. Ở đâu chẳng có kẻ gian người tham! Cái ông gọi là bộ trưởng công an này chắc muốn đưa trăm triệu dân Việt trở về sống dưới thời kỳ đồ đá, ăn lông ở lỗ vì thời đó đâu có nhà có cửa để mà khóa. Ngủ không đóng cửa, ra đường không khóa cửa là phải rồi. Ông tướng Tô Lâm đúng là người có đầu óc sáng tạo theo định hướng chủ nghĩa Mác Lê và tư tưởng Hồ Chí Minh! Đáng phục!

Cũng chuyện giống như mấy chú mèo ưa giấu...nhớ chuyện ông bộ trưởng Tô Lâm điều động để bắt cóc ông Trịnh Xuân Thanh ở Đức đưa về giam ở Hà Nội. Việc này cả nước đều biết nhưng báo chí lẽ phải im thin thít đến nỗi nhà báo Huy Đức phải viết trên facebook của mình ngày 30 tháng 11 – 2017 móc rằng: *“Trịnh Xuân Thanh về mà báo chí im ắng nhỉ?”*. Tức thì bộ trưởng Tô Lâm lên tiếng ngay: *“Đến giờ tôi vẫn chưa có tin tức gì...”*

Khoe những chuyện ruồi bu và giấu những chuyện thối hoắc vốn là ngón nghề của các đấng *“đỉnh cao trí tuệ”* vậy” ...

Phong Châu

USA